

Nagy Lászlót siratva

*Aki az utcán szembejött velem,
akivel kezet szorítottam,
akivel ültem egyasztalnál
akinek telefonba mondtam versem — — —*

aki lelkem szomszédja volt.

*Akivel poharat emeltem,
akinek jó volt viccet mondani,
mert számára kiültek az
ezüst szegélyű apró nevetések — — —*

*aki ha sétálni indult a kertben,
utána lopózott a tiszafa.*

*Aki „Bableves van-e főúr?”,
könyökölt a vendéglő asztalára,
ki műhellyé varázsolt pincéjében
fával, fémmel, kövel munkálkodott — — —*

ki tegeződött növénnel, madárral.

*Akinek arca mindig nyitva volt,
aki ha szólt, mindig arcunkba nézett,
ki sohase nyúlt szennyezett kilincshez,
beérte azzal is ha szeretik — — —*

*aki ha verset írt, betérült hozzá
a szomszéd folyam és a
maradék Óbuda.*

*Aki maga is remekmű volt,
remekmű arca, homloka, haja,
arcának minden vésete,
remekmű ötvenhárom éve — — —*

*ha domb takarja is,
nem szűnik zuhogni a föld
azon a deszkatömlőcön.*